

以便
以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華
以拉

Utgifvare
Kom. för Sv. Missionen i Kina.

Redigeras af
ERIK FOLKE och
EMMA BESKOW.

Expedition:
Drottninggatan 55.

Telegramadress:
»Sinim», Stockholm.

Telefon:
Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Hvad som är visare och starkare än människor. — Skrifven till missionärerna! — Missionärsinvigningen i Eksjö — Några intryck från missionsledarekonferensen. — Brefafdelningen. — En stor Gud. — Nyantagen missionsarbetare. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Adress. — Litteraturanmälan. — Hans stjärna i Östern. — S. M. K:s bönemöten. — Försäljning.

Från dopakten i Pucheng den 6 maj 1916.

(Se sid. 149).

Hvad som är visare och starkare än människor.*

Guds dårskap är visare än människor, och Guds svaghet är starkare än människor. 1 Kor. 1: 25.

I den tid i hvilken vi lefva, utmärker sig människans kraft såsom kanske aldrig tillförene. Samlad och understödd af beräkning, klokhet och vishet gör den sig gällande på ett sätt, som kan kallas både öfvermänskligt och omänskligt. Mycket af det, som eljest upptager människorna, måste lämnas åsido, för att människokraften skall samlas för den gemensamma kampen.

Tidens hårda nödvändighet våller äfven, att man noggrannare än någonsin inför hvarje ärende, hvarje företag, frågar: Hvad tjänar det till? Hvad nytta gör det? Har det någon betydelse för det gemensamma mål, som upptager allas sinnen och intressen?

Och just i denna tid, då människans kraft framträder koncentrerad, väldig, fruktansvärd och äfven beundransvärd såsom kanske aldrig tillförene, samlas vi omkring det som räknas såsom det dåraktigaste och onyttigaste af allt — *missionen*.

Man har velat inordna äfven missionsarbetet i nationalismen. Så skedde redan före kriget. Jag skulle kunna anföra uuderliga, halft officiella aktstycken från tiden före kriget om missionen såsom tjänare åt kolonialpolitiken och åt den nationella maktens utvidgande eller stärkande. Under kriget hafva sådana böjelser rentaf formulerats till program. Men det har äfven hos missionens vänner i de krigförande länderna mött afgjort motstånd. Skall missionen tjäna andra syften än själarnas frälsning, då fördärfvas den. Drages missionen in under den mänskliga kraftens och beräkningens syften, blir den en tjänare åt den enskilda eller kollektiva egoismen, så vanäras den. Jag vet väl, att staten betyder något annat och vida värdefullare än en samfäld själfbevarelse, att den innehåller heliga och omistliga skatter af rättsordning, frihet och tro. Men missionen visar, att det finns något, som är ännu *högre* än staten. Och att missionen gör *gagn*, det kan hvar och en iakttaga, som har ögon att se med. Den mildrar sederna, den lär folk ordning, snygghet och många hälsosamma ting. Den uppodlar deras språk, den höjer deras kultur och tillstånd. Kapitlet om missionens betydelse för kulturen är ett långt och innehållsrikt kapitel, och för

sådana förtjänster uppskattas också missionen af sådana, som egentligen stå främmande för dess väsen och ande.

Men, så fråga många, är det verkligen rätt att sända bort människor och penningar, som så väl behöfvas här hemma? Lönar det sig att offra så mycket för ett så magert resultat som missionsarbetet? Finns det i kyrkans lif och framträdande något för mänsklig beräkning så dåraktigt och svagt som missionen? — Det är sant, att missionen såsom sådan icke gifver något utbyte för enskilda intressen eller för nationell makt. Men just detta att gifva dessa offer och göra dessa ansträngningar, som missionen gifver, gör och kräfver, utan att fråga efter timligt utbyte, det tillhör Guds dårskap, som är *visare än människor*, och Guds svaghet, som är *starkare än människor*.

Kära arbetare i missionens tjänst och I, dess vänner och mänskliga stöd här hemma i vårt fosterland, kristendomen har under den närmast flydda tiden, under de senaste generationerna, anbefallt sig i världen och blifvit anbefalld i världen väsentligen genom den nytta, den gör. Och hvem kan uppräknas all den nytta, all den kraft och välsignelse, som kristendomen bringar? Men i vår tid se människorna, huru allting inrättas klokt och koncentreradt för att öka och samla den mänskliga kraften till inbördes strid. Och några af dessa, som se och tänka, börja fråga och det allt högre med stigande ängslan: Bedrogo vi oss? Var allt, som man kallade för idealism, en illusion? Finns i denna värld ingenting, som icke går upp i mänskliga syften, låt vara att dessa äro aldrig så nödvändiga och berättigade?

Då peka vi på *den kristna missionen* i själfva dess dårskap från världslig synpunkt. Man plägar visa på världsmissionens *segrar* såsom bevis för kristendomen. Det är också riktigt. Men för mig ligger det afgörande och bevisande, när det gäller kristendomens och missionens sak i denna värld, icke i missionens framgångar utan i själfva den, om jag så får uttrycka det, oförnuftiga osjälfviskhet, den Guds dårskap, som sätter missionen i gång, som har satt den i gåug, som har gifvit den dess omfattning, och utan hvilken den i längden måste förtvina. Därför böra vi också samlas till dessa dagars samvaro och undervisning om missioner i den insikten, att *Guds dårskap är visare än människor*.

Hur maktlös kristendomen än mände te sig gentemot den närvarande tidens inbördes förödelse, bör dock i sanningens namn uttalas, att ingenting,

* Anteckningar från Ärkebiskop Nathan Söderbloms hälsningsord vid öppnandet af Missionsledaremötet den 15 sept. 1916 i K. F. U. M:s lokal.

icke vetenskapen, inga egna intressen, inga internationella klassintressen, ingen internationell klassgemenskap, intet af allt detta har ens tillnärmelsevis visat så mycken förmåga som kyrkan och missionen att trots den eldsprutande nationalismen bevara sambanden mellan folken.

I denna lilla krets bevisar missionen på ett vida lättare och mindre område sin enande och sammanhållande kraft. Och i de ämbetsberättelser, jag hvarje vecka på visitationer i stiftet får mottaga, vitsordas ock, att missionen är det område, där de olika riktningarna i vår svenska kristenhät lättast mötas.

Må nu också dessa dagar genom upplysning och helgelse bevisa, att Guds svaghet är starkare än människor och mänskliga intressen! Gå vi till apostelns ord i 1 Kor. 1: 25, så se vi, att när han talar om en dårskap, som är visare än människor, en Guds svaghet, som är starkare än människor, åsyftar han *korsets* dårskap och svaghet.

Må vi också därför under dessa dagar, under allt vårt arbete, alla våra förberedelser i och för kristligt arbete, behålla medelpunkten, *Kristi kors*, såsom uttryck för den Guds svaghet, som är starkare än någon mänsklig kraft. Och må alla svenska missionssträfvanden, alla svenska missionsorganisationer vara eniga om att icke bygga på mänsklig kraft och beräkning, i huru ytterlig grad denna än måste tagas i anspråk, utan må vi alla alltmer lära oss att i missionen igenkänna Guds dårskap, som är klokare än vi, och Guds svaghet, som är starkare än vi, och som ger åt oss och vårt arbete den behöfliga kraften. Detta gifve Herren för sin nåds och barmhärtighets skull! Amen.

“Skrifven till missionärerna“!

Vi känna alla till denna vänliga uppmaning från vår missionstidning, och med tacksamhet måste vi erkänna, att många äro de vänner, som beaktat densamma. Huru efterlängtade äro ej breven med de blå eller röda frimärkena på, och med huru stor begärlighet tar man ej del af deras innehåll! Gåfvorna äro olika, och att skrifva ett innehållsrikt, godt bref är en konst, ej allom gifven. Jag minns så väl det råd, en erfaren missionsvän gaf mig, då jag för första gången reste ut till Kina. Hon lefver ännu och är gammal vorden, men jag tror hon ännu skulle upprepa samma ord. Hon sade: “När du skrifver bref, så skrif inga predikningar! Sådana ha vi godt om hemma. Låt oss få del af hvad du ser, hör och gör!“ Det var ett vist råd och ett råd, som vi på missionsfältet äfven skulle vilja gifva de kära missionsvänner, som glädja oss med bref.

Detta behöfver naturligtvis ej utesluta, att man i ett bref delgifver sina andliga erfarenheter och gör sina reflexioner. Som en regel kan det emellertid gälla, att vi missionärer (särskildt gäller det sådana ibland oss, som ej äga en politisk tidning!) längta att få höra något från den yttre världen, från gemensamma vänner och bekanta och om de viktiga tilldragelserna inom siat och kyrka.

Om så är förhållandet, kan det ju tyckas underligt, att jag i dag, med brefskrifvarens tillåtelse, publicerar något af innehållet i ett mottaget bref, ty detsamma rör sig *icke* om “vänner och bekanta“ utan om Vänner framför andra vänner. Men jag vill härmed visa, dels hvilken tid och kärlek somliga af våra vänner gifva oss, dels att vi förstå uppskatta äfven en “predikan“ i brefform. Brefskrifverskan, som ofta lemnar bidrag till tidningspressen och då tecknar sig “—y“, skrifver bland annat:

Jag har djupt känt, att jag i vinter försummat att skrifva till eder på ett för yttre sinnen förnimbart sätt, fastän ni verkligen äro så lagda på mitt hjärta, att ni ofta få bref, befordrade genom det himmelska postkontoret — Nådastolen. Sedt från en synpunkt kunna vi ju räcka till för *allt* hvad Gud gör — offensivt och defensivt — i sjalakampen. Men från en annan sida måste ju den af kärlekens Ande åstadkomna inre sträckningen i bön och offer endast nå sådana, med hvilka vi genom förhållandena kommit i personlig beröring, eller som på ett särskildt sätt förnimbart blifvit oss pålagda.

Det låter ju godt, det där, men här gifves ju *ett* sätt att se och bedöma, som gör, att man som en förlorad, försumlig gäldenär sjunker ned vid korset och där rentaf förskräckes såsom för den största fara att i den ringaste mån “hålla sig till gärningar“, ty då “tillräknas icke lönen af *nåd*“, och det vore den enda olycka, för hvilken vi egentligen ha att frukta. Nej, låt oss icke hålla oss till gärningar utan tro, bara tro på Honom, som gör den ogudaktige rättfärdig! Kunna vi “troende“ däråt glädjas? Ja, ha vi icke sett och erfarit, att om vi sluta upp med att i tro hålla oss till *Gud* i *Kristus* utan i stället “hålla oss till“ gärningar, vore dessa aldrig så lika andefrukter, så sticker ogudaktigheten i någon form fram; och ändras ej detta, så ställer snart ogudaktigheten människobarnet utanför “nåden i Kristus Jesus“. Och *då*... vore vi än så väl kända missionärer eller missionsvänner, “gå vi mot döden, *hvar* vi gå.“ O, syskon, vi äro ju inga änglar! Det är, som vore jag till numera, så nära slutet *här*, för att ropa ut korsets hemlighet och i förbön anropa Gud för predikanter och missionärer, att de måste predika inte bara *om* Kristus utan *predika Kristus!*

Det är bibliskt, sant och rätt att säga om Honom: “Han och ingen annan kan visa vägen till Gud, men det är nödvändigt till frälsning att säga: “Jesus Kristus *är* vägen till Gud.“ Det är bibliskt och sant, om man förkunnar: *Han* allena kan genom sin Ande och sitt ord räcka lifvets bröd, men det är nödvändigt till frälsning att peka på: *Han är* personligen lifvets bröd. *Han ger* evigt lif, men *Han är* det eviga lifvet. *Han ger* det sanna ljuset,

men Han är det ljus, som lyser i mörkret. Han ger sanning och leder dit genom Anden, men Han är personligen denna sanning. Han är Herden för fåren, men han är också själfva dörren. Han ger frid, som går öfver förnuftet, men Han är personligen denna frid. Han ger frälsning från synd, men Han är försoningen för våra synder. Han ger rättfärdighet genom tro, men Han är vår rättfärdighet (Jer. 23: 6). Han "sätter våra fötter på klippan", men Han är denna klippa (ur hvilken vi få suga honung) (5 Moseb. 32: 13). Han är en stötesten, men Han är ock en hörnsten. Han är trons begynnare, men Han är ock dess fullkomnare. Han har uppstått från döden, men Han är ock själfva uppståndelsen. Han är tjänare åt Gud, men han är ock tjänare åt oss. Han är gjord till synd. Hvarför? Ja — i ett ögonblick af Guds-öfvergifvenhet frågade han själf så. Så var han då den enda människa, som Gud har öfvergifvit. Det är väl ett af svaren på Herren Jesu fråga: "Hvarför?"

Ett "därför" kunna vi ju också tillägga! Vi skulle få Honom till vår "visdom, vår rättfärdighet, vår helgelse och vår förlossning"!

Ja, hur lång skulle ej denna lista kunna bli! Nu är er gamla väns bön för er därute, att ni måtte i allt rikare mått få nåd att genom Andens uppenbarelse framhålla Kristus för detta Kina, som nu tilldrager sig världens och de troendes uppmärksamhet såsom aldrig förr. —

Och härmed slutar jag. Må Gud välsigna våra vänner, som bedja för oss och skriva till oss! Genom "understödet i hvarje led" (Ef. 4: 16) växa vi i alla stycken upp till hufvudet, Kristus.

August Berg.

Missionärsinvigningen i Eksjö.

Den 10 sept. firades i Eksjö en minnesvärd högtid. Syster Judith Hultqvist blef den dagen afskild för missionen. Redan den 9 på aftonen samlades mycket folk till missionshuset. Då skulle nämligen försäljas åtskilliga föremål, skänkta af en missionsvän, som hade lagt många värdefulla och för honom helt visst dyrbara saker från sitt hem på Herrens altare för att därmed främja Guds verk bland hedningarne. Man kände, att hans offergärning redan från första stund blef till välsignelse.

Judith Hultqvist.

Söndagsmorgonen inbröt med strålande solsken i naturen, och bland den gudstjänstfirande skara, som nu i ännu större antal än kvällen förut samlades i missionshuset, lyste och värmdes nådens och kärlekens solsken i oförgätlig klarhet och kraft. Det första vittnesbördet om Jesu mäktiga "effata" och det följande om offerlifvet i missionen trängde djupt ned i hjärta och sinne.

På eftermiddagen ägde afskiljningen rum. Mycket folk hade samlats från stad och landsbygd, och missionshuset var till trängsel fylldt. Till vår stora glädje hade flera af missionens ombud från de omkringliggande trakterna infunnit sig. Sedan vi lyssnat till ordet om missionärens sändning och hans ställning såsom gren i vinträdet, såsom vingårdsarbetare och såsom den goda säden i Guds rikets åker, blef vår syster under bön och händers påläggning afskild för Herrens tjänst i Kina. Många af de närvarande lämnade därpå minnesord. Man kände den stunden, att kärlekens varma ström gick från hjärta till hjärta. Att vår syster kommer att i sitt arbete bland kineserna bäras af mycken förbön, är visst. Herren vare lof för de heligas gemenskap!

Vännerna i Eksjö hade med mycken bön och uppoffrande kärlek ordnat för detta möte, och därför blef det så rikt på välsignelse. Herren löne dem därför! Missionsvännernas stora insats i missionen skall först på den stora dagen blifva fullt uppenbar.

Syster Judith Hultqvists missionskallelse var ett svar på hennes nu hemgångne faders böner. Mycket tidigt hade han lagt henne på missionens altare. Vid afskiljningen var hon omgifven af sin moder och sina syskon. Man kände något af innebörden i det offer, som dessa gjorde i denna stund. Herren gifve dem och alla, som villigt gifva sina kära till missionen, en rik välsignelse!

E. F.

* * *

Fröken Hultqvist föddes d. 9 mars 1887. Hennes far var hemmansägare. Redan som barn hade hon lämnat sig åt Herren, och vid ett besök, som missionär Folke för många år sedan gjorde i hennes föräldrahem, föreställdes för honom lilla Judith såsom en blifvande missionär.

Vår syster har på många sätt blifvit förberedd för sitt blifvande kall. Sålunda har hon genomgått Elsa Borgs bibelkvinnohem, Bibelinstitutet vid Haga-berg, en kurs i sjukvård vid Norrköpings sjukhus samt praktiserat i enskild sjukvård. Sin första tid i Kina kommer hon att tillbringa i språkskolan i Yangchow.

Några intryck från missionsledarkonferensen.

Det missionsledaremöte, som afhölls i Stockholm 15—17 sept., skall stå som en fyrbåk i den svenska missionshistorien. I högre grad än under något föregående möte af representanter för svensk mission i den icke-kristna världen kändes ansvaret samt storheten och vikten af den uppgift, som missionens Herre anförtrott oss i fråga om evangeliets utbredning i världen. I högre grad än någonsin förut förnams kraften af den enande Anden bland oss. Ett hjärta och en själ, en vilja att gå in i en gemensam kallelse, ett behof att komma nära Herren och komma nära hvarandra i honom, voro karaktäristiska drag i detta möte.

Att vi stå vid början af en ny missionsperiod, var ett af de intryck, som mäktigt trängde sig på oss, och vi varslade, att Sveriges missionsvänner trots sin svaghet kunna af Herren i den närmaste framtiden få sig ännu större uppgifter förelagda. Må vi blott vara redo att taga emot den nåden.

Det djupa allvar, som kännetecknar det närvarande läget, fick sitt starkaste uttryck vid det allmänna mötet i Blasieholmskyrkan söndags afton. Må Guds mäktiga röst, som förnimmes i tiden, och som under hela detta möte så kraftigt kommit till oss, fortfarande få tala till oss och blifva åttlydd.

Missionärernas enskilda möte under måndagen gaf ett rikt utbyte särskildt för dem, som mera omedelbart stå inför nutidens brännande missionsproblem. Rikast blef dock mötet inför tronen i bön och tillbedjan, hvarmed det hela afslöts.

Må Herren fortfarande få föra oss, missionsvänner och missionärer, framåt på den väg, han under denna oförgätliga samvaro ledde oss, och må vi genom den Helige Ande förvara det goda, som blifvit oss anförtrodt.

E. F.

Till svenska missionärer på olika fält!

Ett åttiotal svenska missionärer, samlade till möte den 15—18 september i Stockholm för att förhandla frågor af vikt för vårt svenska missionsarbete, vilja på detta sätt sända sina kamrater på fälten en varm broderlig hälsning.

Förhandlingarna, som till större delen förehades samfaldt med missionsledare i hemlandet, valda af de olika organisationerna, omfattade frågor rörande den nuvarande ställningen på de svenska missionsfälten, det sätt, på hvilket den infödda församlingen utvärdade tidslägets prof, och hvilka riktlinjer för dess utveckling till själf-underhåll, själfstyrelse och själfutbredning, som man bör eftersträfvä för framtiden, samt slutligen hvilka kraf allt detta ställer på missionsförsamlingen i hemlandet. Vi missionärer behandlade dessutom frågorna om, hvad vi såsom den infödda församlingens ledare kunna göra för främjandet af nyssnämnda riktlinjer, hvilka missgrepp vi böra undvika vid våra framställningar af läget på missionsfälten samt slutligen behovet af vårt eget andliga lifs fördjupande.

Vid sidan af dessa förhandlingar och såsom en underström framgick ett starkt betonande af bönens betydelse för alla de stora problemens lösning. Gång efter annan förenade vi oss också i bön. Oförgätlig är den stund af gemensam bekännelse och bön, som avslutade missionärs-mötet.

Därjämte förekommo talrika tillfällen för sällskaplig samvaro, under hvilka vi fingo göra hvarandras bekantskap på ett förtroligare sätt och vinna en förnyad visshet om, att vi, ehuru arbetande inom skilda organisationer, dock äro ett i anden och utgöra medlemmar af en och samma kår, delaktiga i samma höga kallelse att göra Kristi namn känt där, hvarest det ännu aldrig varit nämndt. Många, djupa och värdefulla äro de intryck, som vi medföra från dessa af rik välsignelse från ofvan och verklig andekraft präglade dagar.

Ofta gingo därunder våra tankar och böner till Eder, som i många fall stå i en ställning, hvars svårigheter väsentligt ökats genom de nu rådande tidsförhållandena.

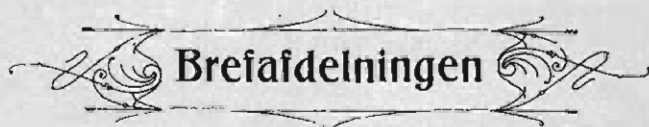
Må Gud gifva eder trons kraft, kärlekens ut hållighet och hoppets glädje äfvensom styrka för kropp och tanke i denna tid så rik på möjligheter men också på svårlösta problem af den mest vidtgående betydelse för framtiden, den vare lång eller kort.

Med broderlig hälsning.

På de hemmavarande missionärernas vägnar och uppdrag:

Karl Fries.

Jakob E. Lundahl.

Pucheng den 9 maj 1916.

Midt i en tid af yttre oro har Herren låtit oss få hålla ett stormöte, som, hvad beträffar stillhet och förnimmelse af Herrens närvaro i vittnesbörd och bönemöten, varit ett af de bästa vi haft. På grund af oron och den trånga lokalen vågade vi ej inbjuda utomstående. Mötet var också endast för lokalförsamlingen och dopkandidaterna. Flera från det förr så af röfvarväsendet plågade Peishui hade dock kommit med, inalles ett 60-tal matgäster.

Vi hade glädjen kunna gifva dopet åt 14 personer, 10 män och 4 kvinnor. Flera till dop rekommenderade hade förhindrats att komma till mötet. Då vi under senare åren insett värdet af att katekumener skaffa sig någon grundläggande kunskap, innan de mottagas i dopklassen, ha arbetarne på utstationerna varit mycket nitiska för att få katekumenerna att inlära sina söndagsläxor. Dopkandidaterna kunde därför under dopklassen tillägna sig så mycket, att förhöret före dopet, enligt hvad flera af åhörarne sade, blef en verklig uppbyggelse. Gripande voro fleras vittnesbörd om Guds nåd. Af de fem män ifrån Hsing She Chen, som döptes, bekände sig tre vara en direkt frukt af den sista predikoexpeditionen i november förra året. En liten församling har således bildats i Hsing She Chen, och vill jag lägga den särskildt på missionsvännernas hjärtan, då platsen är full af afgudaväsendets yrkesmän och där finnas flera män och kvinnor, som begära dopet.

I, som kunnen bedja, glömmen ej dessa nydöpta i förbön!

Att hämta vår lilla flicka, Margareta, som är i skolan i Sian, är omöjligt. Vi få kasta den lilla på den trofaste Gudens barmhärtighet. Nog fattas man ibland af ängslan, då man minnes revolutionsårets händelser i Sian. Men mycken bön har uppsändts af den kinesiska församlingen, och vi vilja ej frukta för vårt barn.

Vår gosskola pågår som vauligt. Alla eleverna

äro friska. Under mötesdagarna hade de en fin-fin gymnastikuppvisning. Den unge läraren, utgången från vårt seminarium, har god undervisningsförmåga och håller bra disciplin. Eleverna ha varit präktiga och intresserade. Men att få lägenhet förhyrd, repareerad och inredd samt möblerad m. m. för de medel, som ställts till mitt förfogande, gick alldeles inte, utan är det en stor balans på skolans konto hos mig. Pulpeterna — för 25 elever — behöfva också målas, om de inte ska' fördärfvas af mask. Det var roligt få fira stormöte i Pucheng med verklig sång. Med tanke på den korta tid, som funnits till öfning, tyckte många, att eleverna sjöngo bra. Det skulle glädja oss mycket, om någon finge det lagdt på sitt hjärta att särskildt intressera sig för denna skola.

Till sist en innerlig hälsning till alla våra vänner och ett varmt tack för edert deltagande med oss i verket för själars frälsning i det arma Shensi! Min maka förenar sig häri med

Eder tillgifne
Hugo Linder.

* * *

Utdrag ur privata bref.

Missionär *Rikard Andersson* skrifver från Mienchih:

Vill Gud, så hoppas vi få flytta till Honan-fu i höst. Våra kära vänner där, utlänningar och kineser, hade vid vår ankomst beredt oss ett storartadt mottagande, och vi kände, att vi ha ett rum i deras hjärtan. Om Gud så leder, skola Beinhoffs flytta hit i höst för att upptaga nytt arbete i vårt stora västra distrikt, där vi hafva städerna Shan-chow, Lingpao och Losi, som äro obesatta.

Vi voro nyligen i Honan-fu på stormöte, och det var en stor uppmuntran att se, hur Herren alltfört för sitt arbete fram. Vid detta möte döptes 21 personer, och för nästa stormöte fingo vi anteckna mellan 30—40 dopkandidater samt långt flera nya sökare. Nästan alla äro dock från landsbygden. Själva staden är i det stora hela oberörd.

Herren har lagt tungt på mitt hjärta att söka göra något för affärsmännen och stadsinvånarna, hvilka vi ej kunna nå med evangelium på det vanliga sättet. Dock behöfva vi för ett sådant arbete *särskildt utrustade medarbetare* samt extra medel till böcker, planscher m. m. Jag är viss om, att I, kära vänner, viljen hjälpa oss att lägga fram detta arbete i bön för Herren. Vi hafva bland affärsmännen en man, som förr varit lärare i vår goss-skola. Han lämnade oss emellertid och gick ut i världen igen. Han är rikt begåfvad samt äger ett ovanligt vinnande yttre. Han har i många år varit mina böners föremål. Då vi nu åter träffades, sade han: "Jag har druckit nog af världens bögare, och jag ser, att det enda hoppet både för mig personligen och för vår nation är Jesus Kristus." Han förestår f. n. en af de större affärerna i Honan-fu. Men om Gud finge ut honom helt, så skulle han kunna bli ett brukbart redskap i Guds hand för arbetet bland lärareklassen, affärsmännen och de studerande.

Arbetet här i Mienchih är också ovanligt uppmuntrande. Vid sista stormötet upptogos 16 genom dopet i församlingen.

Sedan jag kom ut, har jag hufvudsakligen gjort resor i Honan-fu, Mienchih och Jongnings församlingar. Dessutom hafva vi haft bibelklasser för troende och sökare. Det är en utsäglig glädje och förmån att få vara härute igen. Jag känner mig dock ganska trött i hufvudet vid ansträngningar. Men vår Gud är mäktig i de svaga.

* * *

Fru Hilma Tjäder skrifver: Under våren besökte jag ofta fångelset. En 28-årig kvinna hade på ett ohyggligt sätt mördat sin man och satt nu slagen i bojor, väntande sin dödsdom. Herren manade mig tydligt att gå till henne. Jag skalf af fruktan men begaf mig ändå åstad. Guds Ande har fått verka på denna arma kvinna. Hon synes djnpt ångra sitt brott och beder både dag och natt till Gud om förlåtelse. Att berätta om våra samtal vore en hel historia. Ett par af hennes yttranden, som mycket gladt mig, vill jag dock återge. Innan jag sista gången var hos henne, då vi den 9 juni reste upp till grottorna, svarade hon på min fråga, hur hon hade det: "*Jag har gjort rum för Jesus*". Hon har så lätt att fatta Herrens ord. Orden: "Jesu Kristi, Guds Sons, blod renar oss från all synd" och: "Så långt som öster är från väster, låter han våra synder vara ifrån oss", äro henne särskildt kära. Vi ha flera gånger gråtit tillsammans. Innan vi skildes, sade hon: "Vi få kanske aldrig mer träffas här. Men nu är jag inte rädd att dö, sedan Gud förlåtit mig mina synder." Grannarna, eu hel del hedningar, ha ej tyckt om att jag gick till den stora synderskan. De anse, att hon bör lida både timligt och evigt straff. Ack, de förstå icke, att vi alla äro värda döden; ej heller förstå de Guds hjärtelag.

* * *

Från *Sinan* skrifver fröken *Maria Pettersson* d. 24 juli:

Det nya lilla barnhemmet heter "Sanfrids minne" eller på kinesiska: "Sann frids föräldralösas hem." Detta är med fyra tecken inristadt i tegelstensväggen å husets framsida jämte fyra andra skriftecken, som betyda: "Hvad I hafven gjort en af dessa minsta, det hafven I gjort mig."

Lilla "Frost" (se S. L. nr 3 1914), som troligen är 7 eller 8 år, kan fatta, att det är ett hem för sådana som "Lotusbladet" (en liten utkastad 2 mån. flicka, som af frk P. blifvit upptagen), och hon brukar med förtjusning visa andra det hem, Herren låtit dem få. Hon har i sanning rätt. Af *Herren* är det skedt!

Huset är icke stort tilltaget men uog för närvarande behof och, hvad som innerligt gläder mig, skuldfritt, taek vare en kärleksgåfva, som sändts från en nästan blind vän.

* * *

En infödd evangelist skrifer till sin underhållare i Sverige:

. . . Hvad mitt hem angår, så äro vi fyra personer, återlösta af Herren. Min hustru är döpt sedan någon tid tillbaka. Jag arbetar här på stationen. Vi ha två barn, en flicka vid namn Himmelsblå klarhet, 17 år och döpt, och en gosse vid namn Lukas, 8 år gammal, som går i Sinans gosskola.

Guds nåd är ständigt rik öfver oss, djup som hafvet och bred som jordskorpan, en nåd, som jag icke kan återgälda. Har dock föresatt mig att med kropp och själ tjäna Herren. Bed, att jag må lysa för honom och i allt förhålliga honom. Detta är min plikt.

I evangelii tjänst ringe

Peh Uin-ting

bugar sig förnedradtfullt.

* * *

Från missionär *Malte Ringberg* skrives den 2 augusti:

. . . Ett varmt tack för anvisningen å 25 kr. Dess ankomst gaf mig mod att upptaga ett arbete, som vi flera gånger talat om, men ej vågat oss på.

Något mer än 1½ mil rätt norrut från Mienchih ligger bland bergen köpingen På-tå (låter precis som det svenska "påtår" men betyder Backkrönet). Bergen där äro svåra att i orostider rensa från röfvere. Men evangelium har en underbar förmåga att förvandla sinnena. Ytterligare 3½ mil rätt norrut ligger Gula floden. Hela detta område, 5 mil långt och 5 mil bredt, är en del af mitt distrikt. Jag bör därför göra hvad jag kan för dess evangelisering. Katolikerna ha haft en värfvare där, som mottagit anmälningar till inträde i katolicismen mot en afgift af 200 kash (en arbetares daglön), och som därvid gifvit rundliga löften om hjälp af katolska präster vid rättgångar. Men då en af dessa nya "sökare" fann sig besviken på den väntade hjälpen, vände han och andra sig bort från den nya läran och både några bekanta bland våra församlingsmedlemmar förverkliga de länge närda planerna att där öppna en predikolokal. De sända pengarna skulle nu användas till arbetet i På-tå. En lokal är redan hyrd, och en pålitlig man arbetar för tillfället där såsom evangelist. Bed Gud om rik välsignelse öfver denna verksamhet och kom ihåg, att dina 25 kr. tyngde ner i vågskålen, när vi stodo tveksamma beträffande finansieringen af företaget.

Tänk, om någon enskild kristen eller ungdomsförening ville åtaga sig underhållet af evangelist i På-tå!

En uppmuntrande evangelisationsresa har jag gjort äfven till Lo-si. I april fick jag där på två dagar sälja 600 evangelier och öfver 2,000 traktater. Denna plats tillhör det distrikt, som broder Beinhoff i höst skall upptaga såsom sitt (Shan-chow-distriktet).

Bedjen för missionärerna! Skrifven till missionärerna!

En stor Gud.

Under den nöds tid, som på grund af röfvarnas framfart under vintern och våren öfvergick Shensi, bevarade Herren åter och åter på ett underbart sätt de infödda troende. Ett par exempel på denna Guds trofasthet meddelas här nedan af fru *Dagny Bergling*. Hon skrifer:

Till Lingho, där vi ha utstation, kommo röfvere en söndag och härjade några hem. Därvarande diakon, Liu, tog sin gong-gong och slog på den för att trots röfvarnas därvaro sammankalla folk till mötet. Åtskilliga kommo, om än rädda och bäfvande. Liu läste upp flera af Guds löften, bl. a. dessa: "Flera äro de, som äro med oss, än de som äro med dem." "På eder skall intet hufvudhår krökas" o. s. v. De församlade sjöngo samt både Gud bevara både dem själfva och deras hem. *Ingen* af dem, som voro med på mötet, fick sitt hem härjadt. Är det icke likt vår Gud?

Så ha vi en broder, f. d. volontärledare, vid namn Li, hvars hem är beläget 60—80 li härifrån. Han har icke varit troende mer än knappt ett år. Till hans by kommo röfvere och härjade. Så togo de i en gård ett barn för att utkräfv lösen för det samma. Någon sade åt röfvarna, att de i stället skulle taga Li's son, emedan han vore förmögnare. Li samlade emellertid de sina omkring sig, föll på knä och bad om Guds beskydd för sig och de sina, läste Guds ord och sjöng. Luga röfvere kommo till hans hem, och *intet* blef rördt af hans tillhörigheter.

När han sedan kom till Hoyang och omtalade detta, tillade han: "*Vi ha en Gud, som hjälper i nöd, en Gud, som hör bön.* Ja, *en stor Gud* ha vi." Hans ansikte riktigt strålade, när han talade om vår Gud.

Om vi f. n. ej kunna resa omkring i byarna, så verkar Gud själf direkt på det allra kraftigaste. Själfva hedningarna måste ju se, hur Gud hjälper dem, som under denna tid bedja till honom. Allt samverkar till det bästa för dem som älska honom.

Nyantagen missionsarbetare.

Vid sammanträde den 12 sept. blef herr *C. Bergqvist* från Grafvarne soeken i Bohus län på grund af gjord ansökan antagen till missionärskandidat.

Herr Bergqvist kommer troligen att den 15 oktober i Göteborg afskiljas för sitt blifvande kall.

För S. M. K:s bedjande vänner.

Tacksägelseämnen:

De 14 nydöpta i Pucheng-distriktet och sökarna i Hsing She chen (sid. 149).

Guds verk i den af fru Tjäder omtalade lifdömda kvinnan (sid. 150).

De 21, som i våras döptes i Honan-fu, och de

16, som i Mienchih upptogos i församlingen. De 30—40 dopkandidaterna i Honan-fu och den stora skaran af sökare (sid. 150).

Det i Sinan nyöppnade barnhemmet "Sanfrids minne" (sid. 150).

Den nya utstationen "På-tå" (sid. 151).

Den nyantagne missionärskandidaten (sid. 151).

Böneämnen:

De 10 män och 4 kvinnor, som i våras döptes i Pucheng. — Den nybildade församlingen i Hsing She chen. — Gosskolan i Pucheng (sid. 149—150).

Arbetet bland affärsmän, lärare och studerande i Honan-fu, att särskildt därför utrustade medarbetare må gifvas liksom ock för verksamheten behöfliga medel (sid. 150).

Den i br. R. Anderssons bref omnämnde f. d. läraren i Honan-fu gosskola, att han må taga steget helt ut och bli ett redskap i Herrens hand (sid. 150).

De bibelkurser, som hållas i Honanfu-distriktet liksom på olika platser af fältet för de inföddas tillväxt i nåden och för utbildande af infödda medarbetare (sid. 150).

Att vår broder *Rikard Andersson* må få erforderliga krafter för sitt viktiga arbete (sid. 150).

Det missionsarbete, som af missionär Beinhoff f. o. m. i höst kommer att upptagas i det stora Shan-chow-distriktet (sid. 150).

Evangelisten Peh Uin-ting liksom alla missionens infödda medarbetare (sid. 151).

Det af missionär Ringberg omtalade rövaredistriktet (sid. 151).

Att Herrens Ande må få verka genom de i Lo-si försälda evangeliidelarna och traktaterna (sid. 151).

Att Herren må välsigna vår syster *Judith Hultqvists* vistelse vid språkskolan i Yangchow och gifva henne nåd till inhämtande af språket.

Adress.

Bref till frk *Judith Hultqvist* adresseras tills vidare:

China Inland Mission
Yangchow, Ku.
China.

Litteraturanmälan.

Religions- och missionsöfversikt är rubriken på en liten i somras utgifven broschyr, som kommer att fylla ett länge känt behof.

På Sv. Missionsförbundets och Ev. Fosterlandsstiftelsens förlag utkom för ett par år sedan en *Religions- och Missionskarta*, som i vårt land erhållit ganska stor spridning. Det visade sig emellertid, att denna karta för att komma till praktisk användning behöfde ett supplement. Af Allmänna Svenska missionskonferensens Arbetskomité uppdrogs därför åt öfverläraren Axel Blomqvist och missionär Erik Folke att utarbete en kortfattad, all-

mänt orienterande beskrifning till vägledning vid studiet af missionskartan.

Innehållet upptager följande afdelningar:

Religionsöfversikt, Religionernas utbredning jämte icke-kristna religioners innebörd, Missionshistorisk öfversikt samt Öfversikt af de svenska missions-sällskapens verksamhet. De olika afdelningarna äro försedda med litteraturhänvisningar för vidare studium.

Det lilla häftet, som kostar 50 öre och är utgifvet på Svenska missionsförbundets förlag, rekommenderas varmt till en hvar, som vill få en klar och kortfattad öfversikt öfver missionens stora verk.

Hans stjärna i Östern.

Missionskalendern "Hans stjärna i Östern" utkommer inom kort i sin 13:e årgång, rikt illustrerad och med ett synnerligen omväxlande innehåll.

Den börjar med en hjärtat värmande julbeträktelse af komminister Lars Häggström. Så följer eu uppsats af missionär E. Folke: Nutidsläget i Kina — möjligheter och förpliktelser, och därefter en anslående biografi öfver den framstående missionären och gudsmannen William Burns. Från olika delar af fältet, både från missionens första tid i Kina och den senare tiden, lämnas liffulla och medryckande skildringar, manande både till tacksägelse och förbön. Af stort intresse äro ock ett par skildringar dels öfver Kinas förre president, Juan Shi Kai, dels öfver en till Kristus omvänd högt uppsatt kinesisk officer.

Vi hoppas, att kalendern äfven i år skall vinna stor spridning och bidraga till förökad missionskärlek.

Priset är 1: 25 för klotband, 1 kr. för kart. ex. och 75 öre för häftadt ex. med 25 % rabatt, när minst 5 ex. samtidigt köpas eller rekvireras på missionens expedition, 55 Drottninggat., Stockholm C.

S. M. K.s bönemöten

i Stockholm taga åter sin början i Betesda-kyrkan tisdagen den 3 okt. kl. 1/2 7 e. m. och i St Görans kapell måndagen den 9 okt. kl. 7 e. m., och inbjudas missionens vänner till dessa bönemöten.

Åter säger jag eder, att om två af eder komma öfverens på jorden, hvilken sak det vara må, som de bedja om, skall den beskäras dem af min Fader, som är i himmelen. Matt. 18: 19.

Försäljning

anordnas af Syföreniugarna för S. M. K., v. G., tisdagen den 5 december i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3, Stockholm.